

PÀTRIA

Publicació de l'independentisme unitari

11 de setembre del 2008. Núm 8.

Catalunya

El futur d'Europa.

- 2on Aplec de la Unitat
- El Pi de les Tres Branques
- Catalunya 1640

- Entrevista al Secretariat Nacional
- Biografia: Francesc Pujols
- Consell Polític

Editorial

Sumari

Portada	1
Sumari i Editorial	2
Article: Covards	3
Segon Aplec de la Unitat	4
4 anys de publicacions	5
Article: La nostra Europa és possible	6-7
Entrevista Secretariat Nacional	8-9
Article: Rosa Culler i la crosta nacionalista	10
Consell Polític	11
Biografia: Francesc Pujols	12
Racó del militant	13
Joventuts	14
Recomanem	15
Contraportada	16

Nous reptes, noves respostes

Tenim a les mans el vuitè número de la revista del nacionalisme unitari. Tal com heu pogut seguir al llarg d'aquests quatre anys, Unitat Nacional Catalana ha afrontat una sèrie de reptes als quals ha donat, generalment una resposta positiva i satisfactòria. Ens referim a reptes com el congrés nacional, l'expansió territorial, el Dia del Partit, les respostes a les agressions rebudes i la construcció d'un corpus ideològic potent i modern. Tot això s'ha aconseguit amb esforç, militància i treball, que són les bases per a una feina ben feta.

Ara ens arriben nou reptes, als quals donarem resposta, com no pot ser d'altra manera. Aquests nous reptes són, bàsicament, el començament de la construcció del front patriòtic nacional que Catalunya necessita. Un front patriòtic format per diverses organitzacions, associacions patriòtiques i nacionalistes en general, capaç de generar un a onada social que ens porti a l'autodeterminació i a un estat català. Unitat Nacional Catalana ja hi ha començat a treballar i aquest treball donarà el seu fruit.

Un altre gran repte és el repte electoral i institucional. Aquest repte ja forma part de la nostra agenda política i hi estem reflexionant amb valentia i realisme, sense que això hagi de rebaixar gens el nostre activisme al carrer i la nostra capacitat de mobilització. Segurament és un repte que va lligat a la formulació del front patriòtic nacional, per això és un procés que voldrà el seu temps i la seva discreció. Amb confiança i paciència, ens en sortirem, perquè tenim la raó i la força.

Article

Covards

El passat 22 de maig l'Assemblea Nacional francesa va aprovar amb una àmplia majoria una esmena de l'article primer de la constitució en el qual s'hi havia d'afegir la frase "les llengües regionals pertanyen al seu [de França] patrimoni". Això suposava un cert reconeixement legal a aquestes llengües mal anomenades "regionals" entre les quals hi figura la nostra, el català. L'aprovació d'aquesta esmena va suposar una gratificant sorpresa, no només per als catalans del nord, sinó per a la resta de catalans, també els sotmesos a domini espanyol, acostumats al furibund centralisme d'una França que es cau molt bé a si mateixa.

Malgrat la bona notícia, l'esperit del "soyez propres, parlez français" no va fer-se esperar i va tornar de nou. L'Acadèmia Francesa va exigir la retirada d'aquesta esmena el 16 de juny, només uns pocs dies després. Aquesta reacció es va intentar justificar afirmant que "des de fa més de cinc segles, la llengua francesa ha forjat França. En justa correspondència, la nostra Constitució ha reconegut, al seu article 2, aquesta evidència: «La llengua de la República és el francès»". Una curiosa resposta quan l'esmena en cap cas pretenia qüestionar l'oficialitat del francès sinó simplement garantir la protecció de les altres llengües. Alhora cronològicament poc exacta, ja que el tractat dels Pirineus és signat l'any 1659, concretament fa 349 anys, així que no es pot atribuir 500 anys d'antiguitat de la llengua francesa al que ells anomenen "regions".

No hem estat només els catalans els que ens mostrem contraris a aquesta estúpida reacció de l'Acadèmia Francesa. També s'hi ha oposat la publicació científica anglesa Nature en un editorial anomenat Comédie - Française. En aquest editorial s'hi defensa el multilingüisme de l'Estat francès i se li reclama la ratificació de la Carta Europea de les Llengües Regionals o Minoritàries. Finament, però, sembla que França va entenen que no pot viure per sempre més en la repressió de les seves minories i després d'una llarga negociació el congrés francès (l'Assemblea Nacional i el Senat junts) van aprovar per un vot l'esmena que permet, d'ara endavant, un primer reconeixement de la seva diversitat lingüística.

Sembla ser, però, que a les espanyes es començava a tenir a enveja de no estar per una vegada al primer pla de l'actualitat europea referent a genocidis lingüístics. Un grup "d'intel·lectuals", que ja tots coneixem fins a l'avorriment per els ses atacs constants a tot allò que es mogui i no sigui espanyol, van decidir posar-se a l'alçada (baixa) de l'Acadèmia Francesa impulsant un "Manifiesto por la lengua común" defensant el castellà enfront de les suposades agressions patides a Catalunya, País Basc i Galícia. Aquest manifest ha estat recolzat per la televisió privada Tele 5, pels pamflets de Madrid i per l'Esperanza Aguirre, entre d'altres. Tot plegat la mateixa història de sempre, incloent-hi les mateixes cares (en general bastant lletges, tot s'ha de dir).

És d'estranyar que persones pertanyents a dues de les comunitats lingüístiques més potents del món es preocupin tant per la salut dels seus respectius idiomes, quan aquests no tenen cap motiu per a la preocupació. Aleshores, què s'amaga rere aquestes innecessàries reivindicacions? La simple voluntat d'uniformització. Al llarg de la història n'hem vist uns quants d'aquests: alguns buscaven l'uniformització racial, ara busquen la lingüística. Aquesta voluntat està essent encaminada en l'atac cap als més dèbils, els que no tenen estats darrere per tal de potenciar el seu idioma, actuant els uniformitzadors talment com a vils i simples covards.

Aplec de la Unitat

Segon Aplec de la Unitat

El passat 6 de juliol, tal com s'havia anunciat, es va celebrar el segon Aplec de la Unitat o Dia del Partit al santuari de Montgrony, un indret fantàstic situat a Gombrèn, a la comarca del Ripollès. Era el mateix lloc on es va dur a terme el primer aplec, just feia un any. El seu enclavament, al cor de les muntanyes i amb un paisatge privilegiat envoltat de llegendes catalanes, converteix Montgrony en el lloc ideal per a les celebracions patriòtiques.

Ja de bon matí, membres de les Joventuts del partit, Nosaltres Sols!, van organitzar un dispositiu per tal de preparar els volts del santuari per a l'esdeveniment. Tot recordant com es va fer l'any anterior, es van aplicar algunes millores importants, per tal que la qualitat de l'aplec i el benestar dels militants i simpatitzants fos superior a l'anterior edició. En aquest sentit, es van aixecar dues carpes: una destinada a la venda de material d'Unitat Nacional Catalana i l'altra per a la venda de begudes i refrigeris. Val a dir que el nou material, com les noves banderes, van tenir una acollida sensacional. També es va omplir el lloc de pancartes i banderes estelades, situades al capdamunt d'enormes pals, que van dominar l'acte en tot moment.

Després de compartir experiències i fer-la petar, es va donar el tret de sortida de l'acte polític en sí. Prèviament, per amenitzar la jornada, dos músics van tocar cançons catalanes que van ser molt ben acollides per la militància i els seus amics i simpatitzants. El company Roger va fer de mestre de cerimònies, donant pas als parlaments. En primer lloc, dos representants de les joventuts van prendre la paraula. Aquests dos companys van fer una presentació de Nosaltres Sols! a la nova militància i es va fer un repàs de les activitats dutes a terme pels joves durant el darrer any. Es va deixar clar que la missió fonamental dels joves és l'agitació, la propaganda i la formació nacionalista, sempre sota la coordinació i el suport del partit. Finalment, els representants de les joventuts van fer una

crida al jovent català a no deixar-se enlluernar per les ideologies foranes ni les causes alienes al nostre combat. També se'l va instar a tenir una actitud militant en relació a la immigració, per no caure en el defalliment ni tirar la tovallola.

Posteriorment, igual que l'any anterior, Maria Gol va llegir algunes poesies catalanes amb un fort contingut patriòtic. I també com en l'edició anterior, la seva brillantíssima intervenció, carregada d'emotivitat sincera i entonació, va fer emocionar els presents. Finalment, el company Xavier, membre del Secretariat Nacional va concloure els parlaments amb un missatge esperançador i lluitador que va arribar a tota la militància i que va servir per carregar les piles després d'un any ple de feina i constància. Com sempre, l'acte polític va acabar amb el cant dels Segadors.

Després, es va fer un dinar de germanor al mateix lloc de l'any passat. El dinar va ser més bo que l'any anterior i l'espai estava molt millor preparat, amb banderoles independentistes que donaven un aire festiu i combatiu alhora. Cal fer especial esment que el dia va servir de benvinguda a diversos joves, d'arreu de les comarques, que van participar per primer cop en un acte del partit precisament per tenir-hi una primera presa de contacte. Tots ells van expressar la seva satisfacció i van demanar el seu ingrés a UNCat per començar a treballar per l'organització, pel futur front patriòtic nacional i per Catalunya, que és en definitiva allò que ens mou a tots.

Esperem que l'any vinent ens hi tornem a trobar, i aquells que no van poder venir no es perdin l'ocasió durant la tercera edició del Dia del Partit. Ocasions com aquestes valen la pena especialment, no només per veure com la nostra organització va creixent any rere any, sinó també per posar cara a aquells companys que no veiem quasi mai però que sabem que, per la seva feina i entre tots, van posant el seu gra de sorra en el llarg combat per la nostra llibertat.

4 anys de Pàtria

Quatre anys de difusió del nacionalisme unitari!

PÀTRIA
PUBLICACIÓ DE L'INDEPENDENTISME UNITARI
Nº 1

1 €
Sant Jordi 2005

Una nova idea

La revista Pàtria és una revista que té com a objectiu principal difondre el pensament independentista unitari i el catalanisme unitari. És una revista que té com a objectiu principal difondre el pensament independentista unitari i el catalanisme unitari.

PÀTRIA
PUBLICACIÓ DE L'INDEPENDENTISME UNITARI
Nº 2

1 €
11 de Setembre del 2005

Somari

Portada i sumari	1
El nostre àmbit: Fuu Fiuu	2
Article històric: Bona Virga	3
La multiculturalitat	4
Colònia Agripa Pi de les Tres Branques	5
La nostra opinió: L'Estad	6
L'Independència a Gràcia	7
Actualitat ÚNC	8
Resumen: L'Economia de Ramon Bonafina	9
Resumen: L'Economia de Ramon Bonafina	10
Resumen: L'Economia de Ramon Bonafina	11
Resumen: L'Economia de Ramon Bonafina	12

Soprimim endavant

Totes les feines d'organització de la revista Pàtria, s'han portat a terme amb el suport de la Unió Nacional del Centre d'Estudis i Recerca (UNC). El nostre objectiu és difondre el pensament independentista unitari i el catalanisme unitari.

PÀTRIA
PUBLICACIÓ DE L'INDEPENDENTISME UNITARI
Nº 3

1 €
23 d'Abril del 2006

Somari

Portada i sumari	1
El nostre àmbit: La Gran de Sant Jordi	2
Article històric: Josep M. Badia i Riera	3
Les Drogues	4
L'actualitat	5
El nostre àmbit: Fuu Fiuu	6
No ens oblidem dels catalans!	6.1
Actualitat ÚNC	10
La Dada	11
La Unitat i la Independència	12
La Unitat i la Independència	13
La Unitat i la Independència	14
Resumen: L'Economia de Ramon Bonafina	15
Resumen: L'Economia de Ramon Bonafina	16

Guanyar la batalla ideològica

La batalla ideològica és una batalla que té com a objectiu principal difondre el pensament independentista unitari i el catalanisme unitari.

PÀTRIA
PUBLICACIÓ DE L'INDEPENDENTISME UNITARI
Num. 4

1 €
11 de Setembre del 2006

Somari

Portada i sumari	1
El nostre àmbit: La batalla ideològica	2
Article històric: Manuel Carreras i Ferragut	3
El Hapo de la integració	4.1
El retorn de Fuu al Pirineu	6
El nostre àmbit: Fuu Fiuu	7
Resumen: L'Economia de Ramon Bonafina	8.1
Colònia més compromesa	10
Actualitat ÚNC	11
El Pi de les Tres Branques	12
UNC a l'Europa i a Catalunya	13
Opinió	14
Resumen	15
Compte Rendec	16

El primer de la constància

La constància és una constància que té com a objectiu principal difondre el pensament independentista unitari i el catalanisme unitari.

PÀTRIA
PUBLICACIÓ DE L'INDEPENDENTISME UNITARI
Num. 5

1 €
23 d'Abril del 2007

Somari

Portada i sumari	1
Resumen: L'Economia de Ramon Bonafina	2
Actualitat ÚNC	3
Actualitat ÚNC	4.1
Actualitat ÚNC	5
Actualitat ÚNC	6
Actualitat ÚNC	7
Actualitat ÚNC	8
Actualitat ÚNC	9
Actualitat ÚNC	10
Actualitat ÚNC	11
Actualitat ÚNC	12
Actualitat ÚNC	13
Actualitat ÚNC	14
Actualitat ÚNC	15
Actualitat ÚNC	16

Un missatge important

Un missatge important és un missatge que té com a objectiu principal difondre el pensament independentista unitari i el catalanisme unitari.

PÀTRIA
PUBLICACIÓ DE L'INDEPENDENTISME UNITARI
Num. 6

1 €
11 de setembre del 2007

Somari

Portada i sumari	1
Personatge històric: Daniel Costas	2
Actualitat ÚNC	3
Actualitat ÚNC	4.1
Actualitat ÚNC	5
Actualitat ÚNC	6
Actualitat ÚNC	7
Actualitat ÚNC	8
Actualitat ÚNC	9
Actualitat ÚNC	10
Actualitat ÚNC	11
Actualitat ÚNC	12

Cap al salt qualitatiu

Cap al salt qualitatiu és un salt que té com a objectiu principal difondre el pensament independentista unitari i el catalanisme unitari.

PÀTRIA
Publicació de l'Independentisme unitari

1 €
23 d'Abril del 2008, Num. 7

Jaume I
800 anys del naixement del nostre rei

Entrevista al President del PNB, Xavier Arcadis
Josep Aragay, artífice i negociant

Totes les activitats del partit dels òmnics
Articles, recomanacions, i el nou material

PÀTRIA
Publicació de l'Independentisme unitari

1 €
11 de setembre del 2008, Num. 8

Catalunya
El futur d'Europa.

- Zon Aplec de la Unitat
- El Pi de les Tres Branques
- Catalunya 1640

- Entrevista al Secretari Nacional
- Biografia: Francesc Pujols
- Consell Polític

Si et falta algun dels números anteriors per a la teva col·lecció, envia'ns un correu i te'ls farem arribar si ens en queden.

Escriu a correu@unitat.org

Article

La nostra Europa és possible

Començaré parlant de l'actitud dels polítics catalans fins ara envers Europa. Ras i curt, l'actitud ha estat la mateixa des de fa més de trenta anys, i és la política de defugir responsabilitats i esperar que Europa resolgui el que nosaltres som incapaços o no volem fer. Si tenim un problema amb la llengua a casa nostra, intentem que Europa ens reconegui el català; si els espanyols ens roben diners, esperem que ens vinguin diners d'Europa; si tenim un problema greu de sobirania a casa nostra, preguem que per algun fet paranormal els Estats cedeixin la seva sobirania a unes entitats inexistents a nivell europeu (diguem-li regions o el que sigui) per tal d'aprofitar-ho nosaltres.

En resum, una gran demostració d'incapacitat i covardia. Ara per ara, a Europa hem de parlar de tu a tu amb la resta, és a dir com a Estat. I un cop recuperada la nostra sobirania, l'actitud catalana envers Europa hauria de ser semblant a la de la frase de J.F. Kennedy, i dir una cosa semblant a: "no et preguntis què pot fer Europa per Catalunya, sinó què pot fer Catalunya per Europa".

I ara parlaré de la nostra actitud, l'actitud d'un partit nacionalista identitari català davant del fet europeu. Per començar, nosaltres som catalans i, per tant, també europeus. Hi ha poques nacions al sud d'Europa que tinguin un sentiment europeu tan fort com el nostre. El problema amb Europa s'esdevé quan veiem què s'està fent des dels seus òrgans de decisió.

El que hauria de ser un grup de nacions unides per defensar els interessos dels seus ciutadans davant un món cada vegada més competitiu, més difícil, i que estarà caracteritzat per una lluita encara més aferrissada pel control dels recursos naturals, ha esdevingut en una entitat opaca, feixuga i burocràtica que pren decisions alienes i sovint contràries als interessos dels ciutadans que la formen. Ara ho concretaré en alguns aspectes prou significatius.

IDENTITAT

En l'aspecte identitari, nosaltres ho tenim molt clar: a UNCat volem defensar en primer lloc la nostra identitat arreu de les terres de parla catalana, per després projectar-la com a cultura de primer ordre en l'àmbit europeu. De fet, resultaria absurd i il·lògic que un partit identitari a Catalunya també defensés una identitat i una cultura aliena i colonitzadora com l'espanyola; per això a Catalunya només hi cap un nacionalisme identitari, que evidentment és el català.

La nostra proposta inclou construir una Europa formada per nacions culturalment occidentals, i no permetre l'entrada de països que no formin part de la nostra visió del món. I evidentment limitar la immigració a persones de valors semblants als nostres, per ajudar a mantenir unes societats cohesionades que no causin problemes d'integració, com lamentablement demostren el fets ocorreguts arreu d'Europa els darrers anys.

Però les coses no han anat així exactament. En primer lloc s'ha permès l'entrada d'una immigració indiscriminada i provinent en molt casos de països amb cultures oposades diametralment al model occidental. És cert que a alguns països això és fruit de polítiques colonials anteriors a l'onada dels darrers anys. Però parlant del cas català, això no és així, i des d'Europa s'ha permès que l'Estat espanyol dugui a terme una política migratòria desastrosa. I quan el desastre econòmic es fa palès, quan la immigració massiva esdevé

un problema econòmic i social de primer ordre, ara, arreu d'Europa tothom corre a proposar unes mesures incompletes que s'haurien d'haver aplicat fa deu anys. Ara, tard i malament, volen arreglar el problema els mateixos que l'han causat.

Respecte a l'ampliació de la Unió Europea a Turquia o fins i tot a països del nord d'Àfrica, encara que la seva entrada no sigui imminent, cal que hi hagi una veu catalana a Europa que digui clarament que la Unió Europea és un club de països amb valors occidentals, i que el dret d'admissió està reservat.

Se suposa que les institucions europees haurien d'ajudar a mantenir i expandir els valors europeus dins la Unió, i demostrar una tolerància zero enfront de qui no estigui d'acord amb valors com la democràcia, la igualtat d'homes i dones, la llibertat d'opció sexual i molts altres. Aquests són valors purament europeus, aconseguits al llarg de molts anys de lluita, i aquests valors no són compartits per molts dels nousvinguts, que no estan disposats a integrar-se plenament a les nostres societats. Per tot això cal un canvi estratègic en la manera de tractar el fenomen migratori arreu d'Europa, i no el moviment tàctic que es viu els darrers mesos provocat per l'inici d'una greu crisi econòmica.

MERCAT DE TREBALL

En el mercat de treball, i tornant al tema migratori, a Europa passa un fet curiós comparant-ho amb els Estats Units d'Amèrica. Allà els sectors més favorables a l'arribada d'immigrants són els més lliberals econòmicament parlant i els sindicats hi són contraris. De fet, això seria el més lògic si no fos que a Europa estem segrestats per la cultura del políticament correcte. Resulta obvi que afavorir l'entrada massiva d'immigració de països pobres té un impacte sobre el mercat laboral, i afecta precisament les classes socials autòctones més baixes, que han de competir en salaris per les feines de més baix nivell amb els nousvinguts. Com a efecte paral·lel i en concret a Catalunya, ha servit per potenciar el sector de serveis i sobretot el de la construcció. Això ha desviat tot el potencial econòmic que hauria d'haver servit per fer una transició cap una altra mena de model econòmic. Aquí tornem a insistir en el desastre de la política migratòria a escala europeu, de la qual nosaltres estem totalment en contra.

Respecte a la nova normativa europea de les 65 hores d'hores de treball setmanal, és cert que l'aplicació d'aquesta mesura requereix el consentiment dels agents socials, el canvi de legislació estatal, el consentiment per escrit per part del treballador, inclou les hores de guàrdia i en realitat és de 60 hores en la majoria de sectors. Però no costa gaire saber què acabarà passant si la crisi econòmica és llarga i la feina escasseja: en el futur tindrem molts catalans de diversos sectors treballant fins 65 hores la setmana sense cap altra alternativa que l'atur.

Nosaltres no volem una Europa on a la pràctica esdevingui obligatori estar disposat a treballar fins a 65 hores per accedir a un lloc de treball. Encara que això ja passi en certs sectors de serveis i en treballadors autònoms, en cap cas no és desitjable que aquestes condicions laborals es generalitzin a tots els treballadors.

Article

La nostra Europa és possible

SOCIETAT DE LA INFORMACIÓ

Aquí les agressions que vénen d'Europa són cada vegada més greus. Com per exemple, la pretensió d'exigir conèixer la identitat, la responsabilitat i els interessos polítics i socials dels blocaires. O la persecució cada vegada més sistemàtica de l'intercanvi de fitxers de tot tipus arreu d'Europa, amb la participació de les societats de gestió de drets juntament amb les companyies de telecomunicacions, cosa que, en resum, és permetre fer de jutge i part a les societats gestores de drets.

El colofó és l'intent de col·locar programari espia dins els nostres ordinadors de forma obligatòria, per poder així controlar tot el que fem a Internet, i també decidir quin programari podem o no podem tenir a l'ordinador. Tot plegat és un atac massa greu contra els drets civils dels ciutadans europeus i la llibertat d'expressió com perquè diguem que sí a tot el que ve d'Europa.

CONSTITUCIONS I TRACTATS

Per evitar el rebuig que van manifestar països com França o Holanda a la constitució europea a través de referèndums, s'ha canviat el nom del projecte, li han rentat la cara i ara diuen que no és una constitució, que només és un tractat de reformes, el Tractat de Lisboa. Ara ja no cal fer referèndums, no fos cas que els perdessin.

Només a Irlanda s'ha fet un referèndum perquè la constitució de l'estat hi obligava. Però encara que ha guanyat el no, no tindrà cap mena d'efecte, i el tractat seguirà endavant exactament igual que si a Irlanda hagués guanyat el sí. Quina mena de legitimitat democràtica és aquesta? Com esperen que ens sentim implicats en aquesta Europa?

CONCLUSIÓ

Els exemples anteriors només són algunes de les decisions i polítiques impulsades, votades i executades per persones totalment desconegudes per qualsevol català normal del carrer. Fins ara la majoria de ciutadans no han estat conscients de com afecta Europa la seva vida quotidiana, però si des dels òrgans europeus se segueixen prenent decisions contràries als interessos dels ciutadans europeus, la desafecció envers Europa creixerà.

Seria molt trist que els catalans, d'aquí a uns anys i un cop independents d'Espanya, haguéssim d'encetar un altre procés d'independència, però aquest cop d'Europa. Esperem que no passi, i potser hi ajudaria que, quan els catalans entrem a Europa com a estat, contribuïm decisivament a encetar un canvi respecte al funcionament actual de les institucions. Si això no passés, i les coses anessin encara a pitjor, en cap cas hauriem de repetir l'error històric comés amb Espanya. Si no podem canviar Europa, i aquesta ens perjudica, marxar al més de pressa possible seria l'única opció raonable.

A.L.

Entrevista

Entrevista al Secretariat Nacional d'UNCat

“Creiem en una Europa unida, però no en una Europa dels Estats”

En quin moment es troba UNCat, a nivell polític i de consolidació d'un espai ideològic?

El nostre partit està en un procés de creixement i consolidació molt important; el nostre projecte comença a ser conegut per molta gent, però cal donar-hi encara una més gran projecció. Malauradament, som la única força política catalana que defensa un nacionalisme identitari i això comporta una gran feina de propaganda per fer extensible el nostre missatge a amples capes de la societat on encara no se'ns coneix o on encara es tenen prejudicis.

El partit ha anat creixent de manera evident. Quina estructura té el partit hores d'ara, sobretot a nivell territorial?

El sistema organitzatiu i de presa de decisions d'UNCat és fonamenta en les preses de decisions a nivell del Congrés Nacional, Consell Polític i Secretariat Nacional. L'organització és a nivell comarcal on les Agrupacions Comarcals organitzen els militants i simpatitzants. De moment anem creixent a bon ritme i tenim militants a gran part de les comarques del país, amb una especial incidència a Barcelona i la seva àrea metropolitana, així com en algunes comarques del nord del país. Estem també molt satisfets de poder dir que tenim militants al País Valencià.

UNCat reivindica un nacionalisme de combat amb elements identitaris que semblaven oblidats. Per què adopta UNCat aquesta recuperació dels simbolisme nacionalista històric?

Tota nació té uns símbols i uns mites i aquests no són artificials ni capriciosos, sinó que provenen d'una tradició i d'unes arrels. Estem parlant de l'estelada blava o de la Creu de Sant Jordi, els més emprats per la nostra organització. Un altre exemple: com a icona pròpia hem d'emprar la figura del general Moragues i no pas mites forans com el Che Guevara. Parlar de nacionalisme sense esmentar les nostres tradicions, folklore, mites, etc. és un suïcidi, la nació no és una entelèquia, és una realitat forjada amb segles d'història. La recuperació de la simbologia històrica ha de ser un esperó per crear una imaginària pròpia, no cal buscar símbols forans, el nacionalisme català en té de propis que cal fer servir.

En un principi, alguns sectors de l'esquerra revolucionària van intentar fer el buit o boicotejar les activitats d'UNCat. Aquesta sensació d'assetjament ha anat baixant o encara es manté?

El nostre projecte ja té més de 8 anys d'existència i els atacs rebuts per part de sectors totalitaris de l'esquerra revolucionària no han assolit els seus objectius. Ben al contrari, han donat a conèixer UNCat més enllà de les nostres possibilitats i han fet consolidar el nostre projecte en quedar demostrat que les acusacions que han vessat sobre nosaltres són pura fantasia. UNCat és una organització democràtica i plural.

Tenint en compte que l'objectiu principal d'UNCat és la formació d'un front patriòtic nacional, l'organització manté relacions amb altres forces polítiques amb la mirada posada en aquesta concreció?

Sí. Unitat Nacional Catalana manté relacions polítiques i personals amb altres grups i organitzacions que treballen per la independència de la nostra nació, no només de caire polític. Evidentment, alguns d'aquests contactes són informals sense cap traducció orgànica, però permeten donar a conèixer la nostra organització i objectius. Hem vist que el contacte directe permet eliminar prejudicis i ens acosta. Ara bé, també hem de dir que tenim contactes polítics de més alt nivell i profunditat amb algunes organitzacions polítiques, amb les quals tenim el projecte d'incrementar les relacions bilaterals i establir sinèrgies i estratègies comunes. De moment no podem explicar res més, però esperem que en els propers mesos aquesta relació pugui concretar-se en fets concrets. Quan arribi el moment ho farem públic i els amics del nacionalisme unitari estaran satisfets, n'estem convençuts.

Algunes informacions indiquen que UNCat es planteja concórrer a les eleccions europees, previstes per a l'any vinent. En quines condicions es durà a terme aquesta concurrència electoral?

Nosaltres no rebutgem els processos electorals i podem participar-hi sempre i quan siguin beneficiosos per al separatisme català. En tot cas, el context en què es desenvolupen les eleccions europees (vot més polític i ideològic, menys pes del famós vot útil, etc) pot ser una bona oportunitat per a fer créixer i donar a conèixer el nostre partit i l'independentisme identitari que nosaltres representem. No hi ha encara cap decisió presa, però no ho descartem ara com ara.

Parlem una mica d'Europa. Com creieu que ha de ser l'Europa unida i quin rol han de jugar els Estats?

Els Estats són un instrument de poder i no sempre representen als pobles que els formen. Als Estats plurinacionals, com és el cas de l'Estat espanyol, ben poques vegades es permet una representació justa de les Nacions que en formen part als estaments europeus i això desmereix la representació d'aquests mateixos Estats.

En aquesta Europa unida, quin ha de ser el paper de les nacions i pobles i dels seus governs?

UNCat creu en una Europa unida però no en una Europa dels Estats. Creiem que aquesta Europa, si vol ser reconeguda pels seus habitants, s'ha d'aproximar a ells tot esdevenint una Europa dels Pobles i de les Nacions. S'han de reconèixer les diferències nacionals que justament enriqueixen la pluralitat d'Europa, el concepte d'Estat és artificial però el concepte de Poble o de Nació és un concepte viu i dinàmic i molt més proper als ciutadans. A més, creiem que els vents de la Història van cap aquesta direcció.

Entrevista

Quina ha de ser l'actitud de la Unió Europea (UE) en relació a la diversitat lingüística?

Totes les llengües nacionals han de ser respectades i reconegudes. Hem de poder-nos dirigir a les institucions europees en català, bretó o cors. Si no és així, no s'establiran ponts de relació entre els pobles i la Unió Europea i aquesta serà considerada una entitat burocràtica allunyada dels interessos dels pobles que l'haurien de constituir.

Hi ha un debat sobre les arrels cristianes d'Europa, sobretot en alguns països. Què en pensa UNCat?

Les arrels de la cultura o les cultures europees es fonamenten sobre un procés de cristianització; no podríem entendre l'art, les tradicions o la història, sense fer esment a la tradició cultural i espiritual del Cristianisme. Això no vol dir defensar posicions dogmàtiques ni confessionals. Nosaltres defensem la separació entre l'Estat i la religió i valorem aportacions d'altres religions, com la jueva, en la creació del concepte d'Europa.

Creieu que Turquia ha de formar part de la UE? I lligat amb aquest tema, quin ha de ser el rol de la UE en relació a la religió islàmica?

Turquia és un país amb una gran història i mereix el nostre respecte, però de cap manera es pot considerar un país europeu, ni per tradició, ni per costums, ni pel mínim respecte als drets humans que cal per integrar-se a Europa. Només cal esmentar el cas del Kurdistan per veure les coses clares.

Com valoreu el debat sobre la immigració i quina creieu que hauria de ser la política immigratòria comunitària?

El debat immigratori és pedra de toc per les Nacions sense Estat les quals hem vist com el nostre mapa demogràfic ha variat dramàticament els darrers anys. El nacionalisme català ha arribat tard i amb molts complexos al debat immigratori i la política de l'estruç no és tant sols inapropiada sinó que és suïcida. L'allau immigratòria que ha patit Catalunya els darrers anys posa en perill la supervivència nacional del nostre país i els nacionalistes catalans hem de ser clars i contundents, ens calen plenes competències en política immigratòria i sense elles ens veiem abocats a una difícil supervivència nacional.

Creieu que cal modificar el fet que Catalunya i els Països Catalans formin part de la circumscripció única estatal a les eleccions europees?

Evidentment, com la resta de formacions nacionalistes catalanes, volem que Catalunya, o arribat el cas la totalitat dels Països Catalans, formin una única circumscripció electoral per enviar els nostres representants al Parlament Europeu (PE). Evidentment els partits espanyols això no ho volen canviar, perquè així catalans, bascs i gallecs ens diluïm dins un immens districte electoral espanyol. Aquest fet provoca una infra-representació del poble català. Cal afegir que això que demanem no és cap fantasia: hi ha països i nacions europees que sí que són circumscripcions, encara que formin part d'estats més grans. És el cas d'Escòcia i Irlanda del Nord, però també el cas belga, on hi ha tres districtes electorals: Valònia, Flandes i la petita franja de població alemanya.

Entrevista feta al Secretariat Nacional el juliol del 2008.

Article

Rosa Cullell i la crosta socialista

Els mitjans de comunicació són els alfils i les torres, quan no les reines, del joc de la política. Els pactes entre els socialistes i ERC han tingut un infamant corol·lari en els canvis que s'han produït a Catalunya Ràdio i en general a la resta de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

Primer fou l'eliminació d'en Jordi Basté, en Josep Maria Solé i Sabaté, en Toni Clapés i ara és la substitució d'Antoni Bassas per la periodista Neus Bonet. En Bassas s'ha distingit per no mossegar-se la llengua quan Catalunya s'ha vist agredida, no és un home de partit i no podem dir d'ell que sigui un militant independentista, però ha sabut representar la sensibilitat nacional tot situant el seu programa, El Matí de Catalunya Ràdio al primer lloc a la graella d'audiències. El seu compromís envers el país ha molestat a la crosta socialista i ha pactat amb ERC el seu relleu, segurament ha estat un canvi de cromos, "jo poso la Mònica Terribas a canvi que em permetis fotre fora en Bassas".

La directora general de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA), Rosa Cullell, va explicar les raons per destituir l'Antoni Bassas, burda excusa per justificar el seu acomiadament... sota les ordres del PSC-PSOE i l'aquiescència submissa d'ERC. Un cop més ERC està venent el país, està permetent el canvi en el teixit mediàtic de les persones compromeses en el país a canvi d'un plat de lleties.

Poc a poc s'ha anat configurant un sector dur dintre de la Corporació Catalana de Radiotelevisió format per Rosa Cullell, Joan Majó, Montserrat Minobis i l'Oleguer Sarsanedas, tots ells al servei de la crosta socialista i amb el vist-i-plau d'ERC han anat netejant els mitjans de comunicació públics de les persones que més s'havien distingit pel seu servei al país. Rosa Cullell és la màxima representant, la perfecta comissària política socialista, va treballar al "Mundo Diario", la BBC de Londres, TVE-Catalunya i el diari "El País".

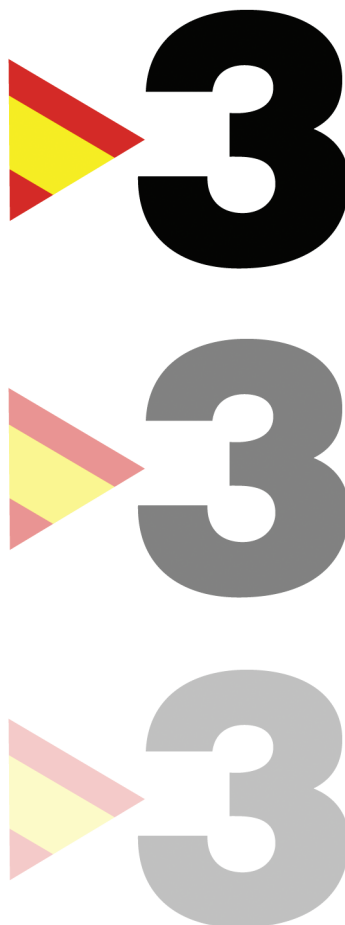
L'any 1988 fou nomenada directora de Comunicació de la Caixa de Pensions, entitat de la qual també fou directora general adjunta i membre del comitè de direcció, i representació l' de l'entitat en els consells d'administració d'algunes de les empreses participades (Panrico, Telesp, Port Aventura). En 2002-2005 fou nomenada consellera delegada del Grup 62 (de la qual aleshores la Caixa era accionista majoritària) per redreçar econòmicament l'empresa però no se'n sortí. Presidenta del Consell Social de la Universitat Autònoma de Barcelona des de l'abril del 2004, al febrer del 2005 fou elegida directora general del Gran Teatre del Liceu, en substitució de Josep Caminal. A l'abril de 2008 fou nomenada directora general de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. Ha estat en tot moment un agent del PSC-PSOE, prenent part en òrgans directius d'empreses on aquest partit hi tenia presència malgrat que la seva gestió ha estat desigual, el seu nomenament com a directora general de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals s'ha produït per reconduir la direcció política de l'entitat tot purgant els càrrecs menys dòcils a seguir les directius socialistes i per tant més dignes en el seu servei al país.

Esperem que els catalans no ens oblidem a les properes eleccions de qui està venent el país, potser caldrà que alguns polítics actuals tornin a Ripoll a fer de cambrer o a treballar com a jardiniers per la Diputació de Tarragona, treballs molt dignes que potser no haguessin d'haver deixat mai. Ens estan venent el país!

Per acabar vull retre un humil homenatge a l'Antoni Bassas, ha estat digne en el seu treball i compromès amb el seu poble, esperem poder-lo escoltar de nou per les ones i que no oblidí que tots hem de servir al nostre país, per què el país som tots nosaltres.

Xavier Andreu

Membre del Secretariat Nacional d'Unitat Nacional Catalana

Consell polític

Primera reunió del Consell Polític al nou local del partit

Les reunions del Consell Polític continuen a bon ritme, segons el calendari previst i aplicant el mandat del Congrés Nacional. A principis de setembre s'ha tornat a reunir i, per primera vegada, ho ha fet al nou local de l'organització a Barcelona. De fet, la presentació del local i les seves funcions i activitats formava el primer punt de l'ordre del dia. Es van determinar criteris d'ús de l'espai, així com l'optimització del local i el calendari de reunions i torns.

Després es va fer un repàs de les darreres actuacions dutes a terme durant el darrer trimestre, i es va valorar molt positivament la celebració del segon Aplec de la Unitat –Dia del Partit, que es va fer al santuari de Montgrony, al Ripollès. Tot i ser la segona edició, el nivell organitzatiu va fer un salt endavant i es va comptar amb una més gran presència de militància. També es van felicitar les Joventuts del partit per les seves darreres accions i activitats, especialment les sortides pel territori i la col·laboració màxima amb l'organització matriu.

En tercer lloc, a causa de la proximitat de la Diada Nacional, el màxim òrgan de direcció entre congressos va determinar el calendari d'actes a fer. Així, es va acordar tornar a fer l'ofrena floral al monument a Rafael de Casanova, ja que l'any passat va ser un èxit. A més, es van acordar fer les ofrenes i els discursos als Fossar de les Moreres, a Barcelona, així com a Vic. També es va planificar l'acte d'homenatge al general Moragues, el gran defensor de la ciutat i autèntic heroi de la causa catalana. Finalment, es va acordar posar parades informatives i de venda de material durant aquest dia.

El Consell Polític també va acordar continuar les converses amb algunes formacions i grups polítics per tal de determinar la seva voluntat d'entesa i cooperació conjunta. D'aquesta manera, amb alguna d'aquestes organitzacions s'han muntat actes i activitats conjuntes, per tal d'enfortir l'acció conjunta i comprovar la mútua lleialtat. Si tot va com és previsible, aquesta via de cooperació conjunta hauria de desembocar en una iniciativa comuna a nivell electoral i institucional, en aplicació pràctica i directa de l'aplicació del nostre

principi bàsic: la unitat d'acció i la construcció del front patriòtic nacional que la nació requereix per arribar a la seva independència.

Finalment, el Consell Polític va dur a terme altres deliberacions sobre diversos aspectes del dia a dia. En aquest sentit, va acordar organitzar un acte a Vilanova i la Geltrú a petició de la secció local del partit, del qual acte donarem compte més endavant. A més, es va començar a posar fil a l'agulla en la celebració d'una jornada de formació, que s'hauria de dur a terme durant aquesta tardor en un lloc encara per determinar. La formació de la militància, sobretot de la més jove i la més nova, és una prioritat de la direcció del partit, raó per la qual aquest tema ha passat a ser considerat una qüestió fonamental.

Continua el cicle de conferències sobre immigració

Després de l'èxit de les conferències sobre immigració que Unitat Nacional Catalana (UNCat) va dur a terme a Barcelona i Sitges, la direcció del partit va organitzar una tercera conferència a Tarragona. Aquest acte va ser dut a terme el dia 17 de maig i va comptar amb una nombrosa presència de públic, entre militants de la zona i simpatitzants.

Com a anècdota, cal destacar que el responsable de la sala on es va fer la conferència al principi es va mostrar molt esquerp amb els conferenciants i el nostre missatge, tot i que a mesura que va anar coneixent els nostres posicionaments en relació a la immigració els va entendre i els va compartir. De fet, cap al final va fer algunes intervencions en les quals es va mostrar molt d'acord amb el missatge del nacionalisme unitari. Com sempre, el desconeixement i el prejudici són el principal enemic de la nostra organització.

Biografia

Francesc Pujols

El pensament català rebrota sempre i sobreviu als seus il·lusos enterradors

Encara que Francesc Pujols i Morgades no sigui una figura mediàticament reconeguda en l'escena catalana, la seva trajectòria n'és ben mereixedora. Escriptor, poeta i filòsof català, va néixer a Barcelona l'11 d'agost de 1882. La seva vocació per l'escriptura començà de ben jove, quan era estudiant de batxillerat. El 1902 participà als Jocs Florals i guanyà la Flor Natural pel seu poema *Idil·li* i el primer accésit en l'obra *Balada de les festes*. Frequentava ambients cultes, com l'Ateneu Barcelonès o Els Quatre Gats, on entrà en contacte amb artistes i lletraferits de l'època. El 1904 publicà el *Llibre que conté les poesies de Francesc Pujols* amb pròleg de Joan Maragall, qui veia a Pujols un bon representant de la seva teoria sobre "la paraula viva".

Amb el pseudònim d'Augusto de Altozano escriu *El nuevo Pascual o manual de la Prostitución*, obra insòlita, agosarada i surrealista escrita en un espanyol traduït directament del català i *El mal del separatismo catalán*. A partir del 1908, moment en què fou designat secretari de l'agrupació Les Arts i els Artistes, es dedicà a la crítica d'art tot col·laborant en diverses publicacions: "El Poble Català", "Las Noticias", "La Publicidad", "Vell i Nou", "Picarol", "Mirador" i dirigí el setmanari satíric "Papitu" on publicaven els millors dibuixants catalans del moment.

Concepte general de la Ciència catalana, l'obra més representativa del seu pensament, es publicà el 1918. En aquesta intentà provar l'existència d'un corrent filosòfic genuïnament català, aspirant a fundar un sistema propi anomenat de primer Hiparxiologia i, més tard, Pantologia. Aquesta obra acaba amb la profecia pujolsiana segons la qual els catalans, per ser fills de la terra de la veritat, seran uns éssers d'excepció.

La dominació catalana

Si és molt cert que potser nosaltres no ho veurem, perquè ja serem morts i enterrats, també és cert que els qui vinguin després de nosaltres veuran que els reis de la terra o els qui governin les nacions, s'agenollaran davant Catalunya i aleshores serà quan els qui hagin llegit aquest llibre, si encara en queda algun exemplar, comprendran la raó que tenia el seu autor, que, rient rient, deia les coses més serioses que es poden dir, perquè estem persuadits

que temps a venir, si les coses no canvien i van pel camí que van, dels catalans se'n dirà "els compatriotes de la veritat" i tots els estrangers ens miraran com si miessin la sang de la veritat i quan donaran la mà a un germà nostre, ultra el respecte i l'admiració que li tindran, els semblarà que toquen la veritat amb les mans, i com que n'hi haurà molts que es posaran a plorar d'alegria, els catalans els hauran d'eixugar els ulls amb el mocador, i ésser català equivaldrà a tenir les despeses pagades a tot arreu allà on un hom vagi, perquè bastarà i sobrarà que sigui català perquè la gent el tingui a casa seva o li pagui la fonda, que és el millor obsequi que se'ns pot fer als catalans quan anem pel món, i, comptat i debatut, valdrà més ésser català que milionari i, com que les aparences enganyen, encara que sigui més ignorant que un ase, quan els estrangers veuran un català es pensaran que és un savi que porta la veritat a la mà, i això farà que quan Catalunya es vegi reina i senyora del món serà tanta la nostra fama i l'admiració que se'ns tindrà a tot arreu que hi haurà molts catalans que, per modèstia, no gosaran dir que ho són i es faran passar per estrangers (...)

Concepte General de la Ciència Catalana llibre 3r, capítol XVIII.

El mateix Pujols definí el seu estil literari, caracteritzat per l'abundància de comes i la gairebé inexistent presència de punts, com un estil "orgànic" gairebé sense solució de continuïtat i fidel a la seva forma de pensar. El comparava a la música de Wagner o a l'arquitectura del seu admirat Antoni Gaudí. Continua publicant articles i obres, com *El llibre de Job* l'any 1922. El 1923 publicà la tragèdia teatral *Medeia*. De Víctor Balaguer, *Don Joan de Serralonga* i de Frederic Soler (Pitarra), *El ferrer de tall* i *El castell dels Tres Dragons*, en va fer adaptacions teatrals. També traduí al català la comèdia d'Oscar Wilde *El vano de Lady Windermere*. El 1924, presidint Pompeu Fabra la junta de l'Ateneu Barcelonès, Pujol n'és elegit secretari.

Dos anys després deixa Barcelona per instal·lar-se a Martorell, a la Torre de les Hores, on publica: *Història de l'hegemonia catalana en la política espanyola durant el segle XIX*, La visió artística i religiosa de Gaudí (1927), Catalunya i el Marroc (1928), *La Solució Cambó* (1931), *El Pintor Pidelaserra* (1934), *El Problema Peninsular* (1935) a més a més d'articles diversos.

El 1939, anys després de perdre la mare i la dona, s'exilià a Prada de Conflent sota l'hospitalitat de Pau Casals i sis mesos després s'instal·là a la *Residence des Intellectuels Catalans de Montpellier*, patrocinada per la Fundació Ramon Llull. Aquí es retrobà amb vells amics com Pompeu Fabra, Màrius Aguilar o Carles Riba i amb estudiants universitaris com Alexandre Cirici Pellicer, Heribert Barrera o Feliu Riera. El gener de 1942, cansat per la situació que es vivia a França torna a Catalunya. Passa un mes a la presó Model abans de tornar a la seva residència de Martorell (la Torre de les Hores) on es troba la desagradable sorpresa que molts dels seus articles i llibres han estat cremats per l'exèrcit espanyol.

En el moment de ser alliberat va saludar el director de la presó dient-li: -Bé, així jo me'n vaig. Vostè és queda?

Des de la Torre de les Hores publica diversos articles a Destino, a Gran Via i rep la visita de Salvador Dalí. Mor a la seva residència de Martorell el 13 de febrer de 1962 deixant-nos un gran llegat bibliogràfic i se'l recorda com un home d'esperit, bon conversador i amb un gran sentit de l'humor.

G. Masdeu

Racó del militant

Cartes dels militants i simpatitzants

Drets nacionals o el dret personal?

Aquest és un tema molt polèmic actualment, ja que podem veure aquest debat en moltes cadenes, no només catalanes si no també en cadenes espanyoles, que es creuen amb dret d'omplir-se la boca amb Catalunya sense rentar-se les dents amb lleixiu.

La nova cara de l'espanyolisme actual va amb la careta de la hipocresia, amb una marca ben clara, ZP. Ara els espanyols s'han tornat molt d'esquerres, molt a favor de la immigració, molt tolerants, molt comprensius, etc. i intenten fer creure a la gent que els dolents de la pel·lícula som nosaltres, els nacionalistes catalans, gent molt sectària, gent tancada i que només es preocupa per ells mateixos, segons ells. I qui si no ens ha de defensar si no som ho fem nosaltres?

Resulta que si defenses fer totes les classes en català ets un feixista, és molt millor fer-ho en castellà per que segons diuen a Catalunya hi ha dos llengües. Des de fa molt de temps Catalunya va deixar de ser bilingüe, ara pots trobar cartells en àrab, xinès, anglès... Es que totes aquestes persones no tenen drets? Només els tenen els xarnegos per fer classes, tenir cartells, tenir indicacions, en castellà? És molt fàcil treure la careta als que titllen de "xenòfob de merda" a Oriol Pujol després d'acusar al tripartit de carregar-se la llengua, doncs després d'aquest discurs ells mateixos acaben dient que qui té drets nacionals és Espanya, com és el cas en el programa Canal Català on tracten aquest debat entre l'escriptor Salvador Sostres i el dirigent de Ciutadans, Jordi Cañas.

El que no va aconseguir el dictador espanyol Francisco Franco amb la immigració andalusa ho intenta fer el bipartidisme del PP – PSOE carregant-nos amb immigració massiva, sort en tenim del nostre partit, un partit políticament incorrecte on primer està Catalunya, els catalans, el català i totes les seves costums, ja ho diu un dels nostres lemes PARLA CATALÀ O EMIGRA.

L.Beltran i Garcia
Joventuts d'Unitat Nacional Catalana Nosaltres Sols!

Es cremen una altra vegada senyeres a Reus, Psc (tripartit) de Reus: culpable

Aquests dies celebrem per Sant Pere la festa major de Reus, però la ciutat tornarà a ser recordada per la crema de senyeres. L'any passat per aquestes dates i per la celebració de la lliga del Madrid es van cremar dues senyeres, a cara descoberta, davant la passivitat de la policia. La multa que van rebre els personatges va ser una enganyifa, uns 100 euros.

Dissabte passat, un dia abans de la victòria d'Espanya a l'Eurocopa, vaig advertir a tres agents de la Guàrdia Urbana del perill que les senyeres romanguessin a la plaça del Prim, ja que si guanyava Espanya, les possibilitats que es tornessin a cremar eren elevadíssimes. Vaig demanar els agents si podien treure provisionalment les senyeres de les faroles de la plaça col·locades en motiu de la festa major. La meua pregunta va ser escoltada i seguidament ignorada, i quan em vaig posar més incisiu, em van apartar literalment del seu davant i em van tractar de boig. Com era d'esperar, el dia següent dues senyeres van tornar a ser cremades. Encara es poden observar els dos pals socarrimats. La primera vegada va ser una humiliació per la ciutat de Reus, però aquest any és negligència del consistori. Diumenge va tenir lloc una salvatjada hispànica: baralles entre immigrants espanyols i sud-americans, dispars, mobiliari destrossat, banderes preconstitucionals, banderes feixistes i, per segon any consecutiu, es van cremar senyeres. Ara calen detencions i unes multes més severes que l'any passat, i també cal depurar responsabilitats, per la falta de previsió del nostre ajuntament socialista. Aquest és el catalanisme del PSC.

Marc Cros
UNCat Baix Camp

Pàtria continua publicant les cartes i comentaris dels militants, simpatitzants i lectors de la revista. Si voleu fer-nos arribar la vostra opinió per tal que la publiquem, envieu el vostre text amb el vostre nom i cognoms a correu@unitat.org

Joventuts

Les Joventuts, al peu del Pi de les Tres Branques

Com cada any, enguany els patriotes catalans es van aplegar al voltant del Pi de les Tres Branques per donar testimoni de la seva lluita i recordar els companys i companyes que, abans de nosaltres, ho han donat tot pel país i pel seu futur. El dia 20 de juliol, les Joventuts del partit, Nosaltres Sols!, van ser les encarregades de representar Unitat Nacional Catalana (UNCat), en la línia estratègica de donar cada vegada més responsabilitats a l'organització juvenil per tal que assumeixi un protagonisme més gran i incrementi la seva capacitat d'actuació.

Sobretot cal destacar el fet que aquest aplec, dels més antics que es fan a la nostra nació, ha estat darrerament una celebració en desús i, massa sovint i per desgràcia, molt limitada a la bona gent nacionalista del Berguedà i les comarques del voltant. És per això que UNCat va decidir, fa quatre anys, agafar el toro per les banyes i intentar donar un nou impuls a aquest aplec patriòtic, tot posant-

hi el nostre granet de sorra per evitar la seva degradació. El fet de donar més protagonisme a les joventuts també és una mostra de la voluntat de rejevenir aquest aplec, amb sang nova i més forta.

Com en d'altres ocasions, les militants nacionalistes van posar una parada de material i informació, que va ser molt ben rebuda per la gent present, i es van fer contactes amb patriotes d'altres indrets i d'altres organitzacions. Per exemple, va ser molt profitós el contacte amb els Minyons Escoltes i Guies Sant Jordi, així com amb l'organització Llengua Nacional i el Partit Republicà Català (PRC). També, com sempre, es va saludar els militants de l'agrupament patriòtic Força Catalana. La jornada es va cloure amb un dinar de germanor. Cal dir que enguany l'organització de l'acte va ser molt millor que altres anys, sobretot als accessos. És per això que Nosaltres Sols! vol felicitar l'organització de l'aplec per les millores que cada any hi percebem. **Endavant!**

Nosaltres Sols! dona suport a Catalunya 1640

El passat dia 6 de juny, aniversari del Corpus de Sang, l'associació patriòtica Catalunya 1640 va dur a terme un nou acte d'homenatge i record a Pau Claris, autèntic patriota català protagonista de la Guerra dels Segadors. Aquesta entitat, amiga del nacionalisme unitari i formada per patriotes de pedra picada, va tornar a demanar a Unitat Nacional Catalana (UNCat) i les seves joventuts si els podíem donar un cop de mà. Lògicament, i com és sabut, nosaltres no fem mai quan ens demanen ajut i col·laboració, i menys encara quan es tracta de retre un just homenatge a un patriota i pare de la pàtria.

Per això, el dia assenyalat un grup de militants de Nosaltres Sols! i simpatitzants va anar fins l'Arc de Triomf per participar en l'acte, que va consistir en un breu parlament històric i en la col·locació d'un ram de flors a l'estàtua que hi ha allà. Posteriorment, es va fer un sopar oficial de lliurament de la Medalla Pau Claris, que reconeix la trajectòria de personalitats del país. Enguany va recaure en l'editor i activista valencià Eliseu Climent, que la va rebre emocionat.

Recomanem

Daniel Cardona i Civit

Daniel Cardona i Civit

Fermí Rubiralta i Casas

Fa uns mesos, va aparèixer una breu biografia de Josep Dencàs, la qual cosa era una notícia extraordinària perquè Catalunya es caracteritza per tenir oblidats els seus herois nacionals. Una cosa semblant passa amb els germans Badia, els altres grans oblidats de la història del nacionalisme, i amb tant altres patriotes que s'han deixat la pell per nosaltres. Ara, però, ens arriba una altra bona notícia. Fermí Rubiralta, un historiador que viu al País Basc i que ja ens ha alegrat amb altres documents i llibres sobre el nacionalisme de gran rigor històric. El nou llibre es diu directament "Daniel Cardona i Civit" i el publica l'Editorial Afers.

El llibre explica al detall la seva biografia, des de la seva joventut sota la influència ideològica del gran Domènec Martí i Julià i la seva militància a la Unió Catalanista i a la Joventut Catalanista. Els fets d'Irlanda van desvetllar-li un gran interès per la via insurreccional, fet que el portà a constituir Estat Català (EC) amb Francesc Macià. A partir d'aquí comença la seva etapa més trepidant, amb una vida d'acció, exili i repressió. La seva radicalitat el va dur a fundar el grup armat La Bandera Negra i a trencar amb Macià, a qui considerà un moderat. Durant la II República fundà Nosaltes Sols! i participà en els Fets d'Octubre del 1934 i es tornà a exiliar. Dos anys més tard integra Nosaltes Sols! dins EC, quan aquest partit trenca amb ERC. Després de la guerra s'exilià de nou a França, on col·laborà en la creació del Front Nacional de Catalunya (FNC).

Com a obres de referència, Daniel Cardona ens va deixar la mítica "La Batalla" (1923) i "Res de nou al Pirineu" (1933). Va morir al seu mas, a Sant Just Desvern, el 1943, en plena clandestinitat. És, doncs, una bona ocasió per a qualsevol nacionalista de reviuere la vida d'un dels grans referents del nacionalisme desacomplexat i valent.

Time Out Barcelona

Time Out

Barcelona

Qui no coneix la revista d'oci Time Out? Segur que quan heu anat a ciutats punteres i modernes, com Chicago o Londres, heu vist i fins i tot heu comprat aquesta revista per estar al dia de tota l'activitat cultural que teniu a l'abast. A casa nostra, fins ara, hi havia alguna publicació similar, com "La guia del oci" i altres coses en clau i en llengua espanyola.

Per això és una bona notícia que una empresa privada, el Grup Cultura 03, hagi agafat una publicació com aquesta i l'hagi fet en català i en clau catalana. Entenem que no va ser fàcil convèncer aquesta multinacional de fer una publicació en una llengua com la nostra, per això volem felicitar sincerament els promotors d'aquesta edició de Barcelona i els animem a no defallir. Els primers números demostren que ho fan bé: la cultura i el model cultural que es trameta és en clau nacional, de manera que no hi trobareu ni toros ni flamenc, sinó cultura moderna feta a Barcelona, però també arreu de la nació.

Les tries de llocs per anar a sopar i de copes també estan ben triades. Són llocs gens casposos on passar una bona estona. També hi ha llocs per anar en família i propostes culturals avançades per segments de preferències. O sigui que ja ho sabeu. Si voleu estar al dia de quines exposicions veure, quines pel·lícules mirar, quin nou restaurant provar o quin bar de copes descobrir, la revista Time Out Barcelona és una bona opció. I de retruc estareu fent país i normalitzant la nostra llengua i la nostra cultura, tot demostrant al món que ser nacionalista no és ser provincià ni tancat de mires.

És ben senzill:

Independència?

Sí

No

Les raons són cada cop més evidents, fa temps que ho diem, però ara és una necessitat indiscutible: Catalunya, nou estat Europeu.

Si ho vols aconseguir, mou-te, no demanem 24h de militància, demanem 5 minuts de col·laboració, 5 minuts de sentiment.

Senyors, Catalunya, senyors, independència.
Milita a Unitat Nacional Catalana

UNITAT NACIONAL CATALANA

<http://www.unitat.org>

correu@unitat.org